Η προς το Θεό ελπίδα

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Νοεμβρίου, 2011

Διηγήσεις από το γεροντικό, με κεντρικό θέμα το ζήτημα της ελπίδας προς το Θεό.

"Αν όντως πιστεύεις πως ο Θεός είναι Παντοδύναμος και αληθινός", λέει ο Αββάς Ευπρέπιος, "στήριζε σ' αυτόν μόνο την ελπίδα Σου και να είσαι βέβαιος πως θα κληρονομήσεις τα αγαθά Του."

Η ακόλουθη διήγηση είναι παρμένη από τη ζωή του Οσίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου.
Όταν πρωτοϊδρύθηκε το Κοινόβιο του Οσίου Θεοδοσίου στην Παλαιστίνη, ήταν τόσο φτωχό που συχνά δεν υπήρχαν ούτε τα απολύτως αναγκαία για την συντήρηση των Μοναχών.

Ήταν Μέγα Σάββατο απόγευμα.

Περίμεναν να γιορτάσουν το Άγιο Πάσχα. Οι Αδελφοί έψαχναν απελπισμένοι ολόκληρο το μοναστήρι. Δεν ζητούσαν μεγάλα πράγματα. Για τίποτα φαγώσιμο, ούτε συζήτηση πια δεν γινόταν. Μια μικρή προσφορά κοίταζαν να βρουν, ξεχασμένη από άλλη φορά, για να μη στερηθούν τη Θεία Κοινωνία. Αδύνατον ν' ανακαλύψουν. Κι εδώ στέρηση, συλλογίζονταν. Το είπαν στο Γέροντά τους, στον Όσιο Θεοδόσιο. Τους άκουσε με απόλυτη ηρεμία σαν να συνέβαιναν όλα αυτά σε ξένη περιοχή. Ούτε την ανησυχία τους φαινόταν να συμμερίζεται ο ουράνιος εκείνος άνθρωπος και διαταγή έδωσε να είναι έτοιμο για τη νυκτερινή Λειτουργία το Άγιο Βήμα, ακόμη κι η τράπεζα για το πασχαλινό γεύμα.

-Μάταιη παρηγοριά, ψιθύρισαν μερικοί.

Ο Όσιος έκανε πως δεν άκουσε.

-Μήπως έγινε ασθενέστερος στη δύναμη η ατονώτερος στο να χορηγεί και σήμερα Εκείνος που έθρεψε μα το μάννα ολόκληρο λαό στην έρημο και χόρτασε τόσο πλήθος με πέντε ψωμιά;

Θαύμαζαν οι Μοναχοί την πεποίθηση του Ηγουμένου τους, μα δε κατόρθωσαν να τη συμμεριστούν.

Βασίλευε ο ήλιος όταν χτύπησε την πόρτα του Μοναστηριού κάποιος άγνωστος. Μαζί του έφερνε δυο καμήλες φορτωμένες.

-Πήγαινα μια μικρή δωρεά σε κάποια σκήτη λίγο πιο πέρα από το Μοναστήρι σας, εξήγησε στους Αδελφούς. Μα μόλις έφθασα εδώ, τα ζώα μου σταμάτησαν και με κανένα τρόπο δεν μπορούσα να τα κάνω να προχωρήσουν βήμα. Λέω μήπως θέλει ο Θεός ν’ αφήσω σε σας αυτά τα λίγα τρόφιμα;

Λίγα τρόφιμα! Αυτά έφτασαν ως την Πεντηκοστή και πέρα ακόμα. Ούτε προσφορές έλειπαν για τη Θεία Λειτουργία από την ανέλπιστη δωρεά. -Πολύ μεγάλη η ελπίδα! Έλεγαν μεταξύ τους οι καλόγεροι του Οσίου Θεοδοσίου κι ευλαβούντο τον Άγιο Γέροντά τους που τον στόλιζε κι αυτή.

Να τι συμβουλεύει τους Μοναχούς ο μεγάλος τους διδάσκαλος, ο Όσιος Εφραίμ ο Σύρος:

«Αδελφέ, αν συμβεί ν’ αρρωστήσεις, μη γράφεις ποτέ στους συγγενείς ή στους γνωστούς και φίλους σου να σου στείλουν φάρμακα ή τρόφιμα. Γιατί μαθαίνεις έτσι να καταφεύγεις στην ανθρώπινη προστασία, σε νεκρή με άλλα λόγια βοήθεια. Στήριξε στον Θεό τις ελπίδες σου. Υπόμενε περιμένοντας το έλεός του να σε κυβερνήσει σε όλα. Εκείνος που επέτρεψε, για ψυχική σου ωφέλεια, να αρρωστήσεις να είσαι βέβαιος, πως θα προνοήσει για σένα. Δε θα επιτρέψει ποτέ, το λέει η Γραφή, να δοκιμάσεις πιο μεγάλο πειρασμό από όσο έχεις δύναμη να σηκώσεις. Φρόντισε λοιπόν ν’ αρέσεις σ’ Αυτόν που μεριμνά για σένα.»

Κάποιος φιλομόναχος χριστιανός επισκεπτόταν τακτικά τους Γέροντες στην έρημο για να ωφελείται από τη διδασκαλία τους. Κάποτε ανακάλυψε ένα πολύ γέρο και άρρωστο Ερημίτη. Τον λυπήθηκε και θέλησε να του αφήσει όσα χρήματα είχε μαζί του, για τις ανάγκες του.

-Κράτησε τα, Αββά, του έλεγε παρακαλεστικά. Είσαι γέρος κι άρρωστος. Δεν μπορείς πια να εργάζεσαι.

-Εξήντα ολόκληρα χρόνια υποφέρω από τούτη την αρρώστια και με του Θεού τη βοήθεια δε μου έλειψε ποτέ τίποτα. Εκείνος που έχει τη φροντίδα μου αδιάκοπα μου στέλνει πάντα τα αναγκαία. Θέλεις λοιπόν τώρα εσύ, Αδελφέ, να διώξεις τον Τροφέα μου; Είπε ο γέρων Ερημίτης και με κανένα τρόπο δε δέχτηκε τα χρήματα.

Από το Γεροντικό

(Πηγή ηλ. κειμένου: enoriaka.gr)